

at Tyende ogsaa faar Valgret, anser jeg ogsaa for en Sag, som jeg ikke har nødig at omtale og særligt at begrunde.

Der er en betydelig Forandring i det foreliggende Lovforslag angaaende Sognebaandsløserne. Det foreslaas heri, at disse selv kunne vælge, om de ville gøre deres Stemmeret gældende i det Sogn, hvori de bo, eller i det Sogn, de have knyttet sig til ved Sognebaandets Løsning. Denne Ændring er kommen til Stede ganske særlig af Hensyn til københavnske Forhold. Herinde ere de kirkelige Forhold jo saadanne, at det ikke er Sognegrænserne, der bestemme, hvor Menighedsmedlemmerne gaa i Kirke, og derfor kan der komme noget meget upraktisk, og jeg synes ogsaa urigtigt, frem, naar de Mennesker, der ellers søge en anden Kirke, nu skulle være Vælgere i et Sogn, som de kirkeligt set intet have med at gøre, og maaske komme til at sidde i et Menighedsraad omkring eller sammen med en Præst, som de heller ikke kirkeligt have noget med at gøre. Jeg tror, det er et stort Ønske blandt kirkeligsindede Mennesker her i København at faa Ret til at udøve deres kirkelige Valgret i det Sogn eller ved den Kirke, hvortil de søge.

Jeg kunde tænke mig, at det Spørgsmaal vilde blive rejst med stor Styrke, hvem der er Medlemmer af Folkekirken. Sidst da et Lovforslag som dette var til Forhandling i dette høje Ting eller rettere sagt i 1900—01 eller 1902—03, havde man ingen Bestemmelser, der angav noget om, hvem der er Medlemmer, og hvem der ikke er Medlemmer. Saadanne Bestemmelser ere optagne heri, og Grunden dertil er, at der siden den Tid er kommet en Højesteretsdom angaaende dette Forhold. Medlemmer af Folkekirken ere selvfølgelig alle, der ere døbte i den, hvad enten de ere fødte her eller udenfor Riget, fremdeles Personer, der ere døbte i evangelisk-lutherske Samfund udenfor Riget, samt Personer, der ere døbte i et evangelisk-luthersk Samfund her i Riget udenfor Folkekirken, hvis de slutte sig til en af Folkekirkens Menigheder. Alt dette er kun i Overensstemmelse med de hidtil gældende Regler. Men den nævnte Højesteretsdom har forandret lidt med Hensyn til, naar Medlemsforholdet ophører. Det er nemlig ikke en given Sag, at en Person udtræder af Folkekirken, fordi vedkommende slutter sig til en evangelisk-luthersk Frimenighed. Højesteretsdommen har i saa Henseende sagt noget, der kan faa ret stor Betydning, tror jeg, og bringe os ud over forskellige

Vanskeligheder, idet den nemlig har udtalt, at vedkommende, der var Tale om, maatte anses for at være udtraadt af Folkekirken, fordi vedkommende var optagen i et Samfund, der paa fundamental Maade skiller sig fra Folkekirken i Lære og Ritus. Nu ved jeg nok, at man ikke altid maa slutte den anden Vej; men der ligger jo dog deri, at hvis der er et Samfund, et frit evangelisk-luthersk Samfund, der ikke paa fundamental Maade skiller sig fra Folkekirkens Lære og Ritus, Folkekirkens Bekendelse, saa er det ikke givet, at den, der indtræder i et saadant Samfund, derfor dermed er traadt ud af Folkekirken. Dette faar, som ærede Medlemmer nok ville forstaa, en Betydning i Forhold til det Lovforslag, jeg omtalte til at begynde med.

Endvidere er der ved en ministeriel Resolution sagt noget om, naar Medlemsforholdet i Folkekirken kan ophøre, i Anledning af, at en Person havde bragt sit Barn ind i — jeg ved ikke, om jeg tør kalde det saaledes, men jeg ved ikke nogen anden Betegnelse i Øjeblikket — et religiøst Samfund og havde faaet det indviet der. Der havde altsaa fundet en Barneindvielse Sted, og dette vilde vedkommende Person have skulde gælde lige med den folkekirkelige Daab. Dette kan naturligvis ikke lade sig gøre, og for saa vidt noget saadant finder Sted, maa man slutte, at vedkommende er udtraadt af Folkekirken.

Vælger til Menighedsraadene bliver man paa den Maade, at man melder sig til en Liste som Medlem af Folkekirken. Jeg mener, at det dog ikke er for meget at forlange af dem, der ville udøve deres kirkelige Valgret, at de skulle melde sig til en Liste. Der forlanges altsaa ikke her som tidligere, at en Erklæring skal underskrives, eller at et Løfte skal aflægges, men denne lille Aktion skal ske fra den enkeltes Side, at vedkommende melder sig og erklærer at ville benytte den kirkelige Valgret.

Der er ogsaa sket en Forandring med Hensyn til det Løfte, som de valgte Menighedsraadsmedlemmer skulle aflægge. Det hed tidligere, at de skulde forvalte deres Hverv i Overensstemmelse med den danske Kirkes Forskrifter, og jeg synes, det med nogen Ret er sagt, at dette var jo halvvejs et Præsteløfte. Den danske Kirkes Forskrifter ere noget overmaade omfattende, og jeg har derfor ment, at det kunde være tilstrækkeligt, at man lod dem aflægge et Løfte — ja, et Løfte skulde det vel egentlig ikke kaldes —, afgive en Er-